

Hárs György Péter

A SMITTÁL LÁNYOK

2017-02-03 | NOVELLA

kép | Pierre-Auguste Renoir: Lányok feketében, wikimedia commons

Smittálné rendes, becsületes hentesasszony volt, pontosabban a rendes, becsületes Smittál hentes özvegye. Senki sem tudja pontosan, a Smittálok mikor jöttek a városba, egyesek szerint mindig is itt laktak, tehát az első Smittál már itt született. Smittálné két lánya úgy tizenhat-tizennyolc éves lehetett. Az egyik fekete, a másik vörös hajú, de mindkettejük szeme mélykék. A Smittál lányok hol itt, hol ott bukkantak föl, sohasem

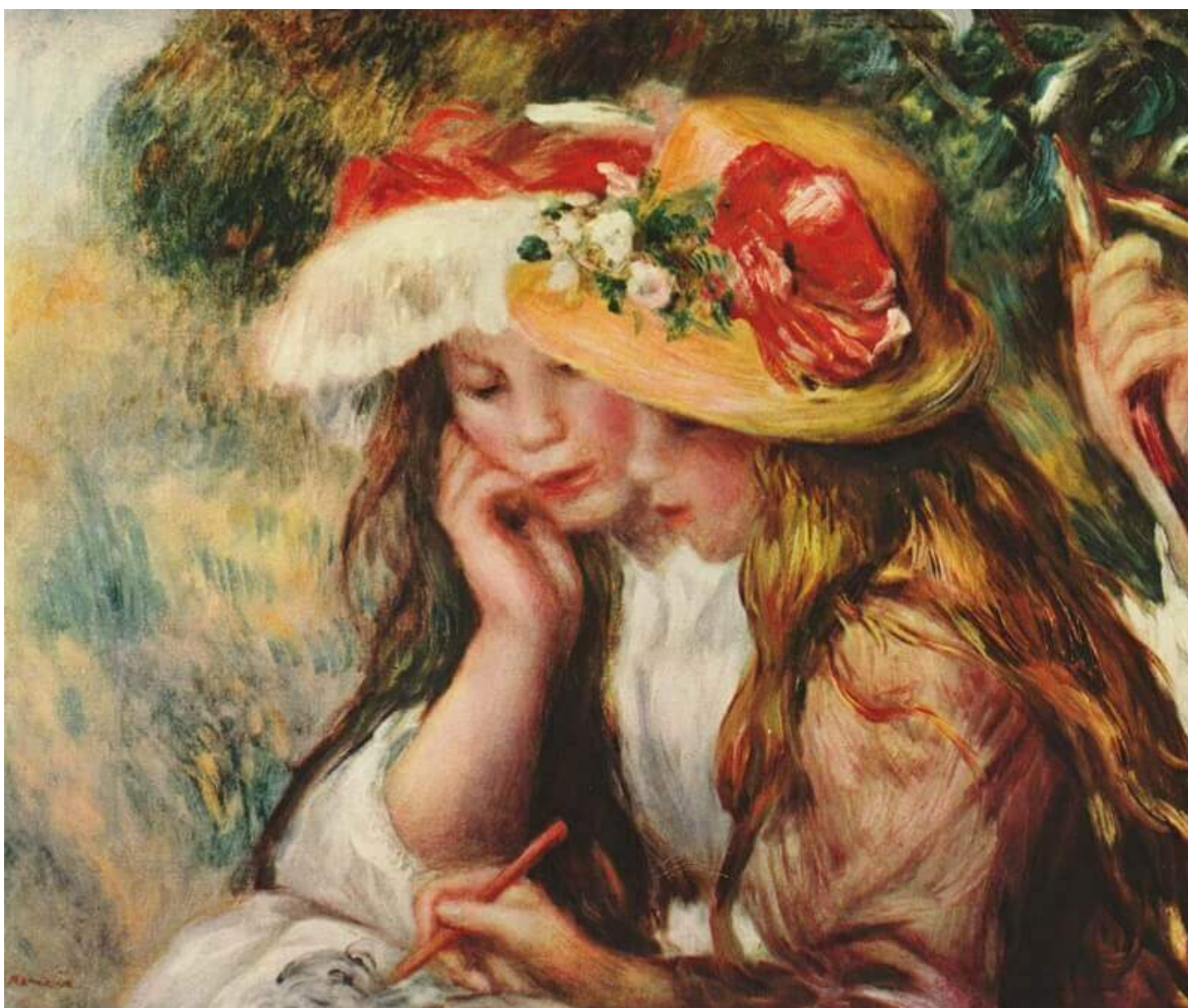
együtt, mindig csak egyedül az egyikük. Egyesek szerint nem is két, hanem három Smittál lány volt, mások szerint meg egyetlenegy. Ennek ugyan ellentmondott, hogy akadtak, akik egyszerre több helyen is találkoztak Smittál lánnyal.

Ezért is emlegették úgy őket: a Smittál lányok. „Tegnap este a Smittál lányok moziban voltak.” „Láttad a Smittál lányokat a strandon?” „A Smittál lányok kirándulni mentek.” „A Smittál lányoknak udvarlója van”. A keresztnévüket senki sem ismerte.

udvariasak és jólneveltek

A Smittál lányok sokak szerint föltűnően szépek – mások kissé kancsalnak találták őket. Voltak, akik úgy tudták, a Smittál lányok gyönyörűen zongoráznak és énekelnek – mások szerint botfűlűek. Volt, aki szentül hitte, hogy a Smittál lányok egyetemisták – mások szerint a MÁV alkalmazottai. Összességében mindenki kedvelte a Smittál lányokat, és a város lakói egyetértettek abban, hogy udvariasak és jólneveltek.

Egy napon különös autó érkezett a városkába. Azaz különös érzésük volt az embereknek, mert az autónak, akár a többinek, négy kereke volt és kormányja. A különös autóhoz különös emberke tartozott. De lehet, hogy megint csak az embereknek támadt különös érzése, mert a férfiemberke nem kopaszodott kirívóan, természetesen volt köpcös, talán csak a bajuszkája állt kissé furcsán, mintha el akarná vágni a szája szélét. Az autó és utasa érkezését különös dolgok sora követte. És mintha valamennyi a Smittál lányokkal állt volna kapcsolatban. A helyi lapban egymás után jelentek meg az újabb és újabb rejtélyek főcímei. „A Smittál lányok haját összekócolta a szél.” „A Smittál lányok elpirultak.” „A Smittál lányok pocsolóba léptek.” „A Smittál lányok csokoládés pralinét nassoltak.” A kisváros szinte fölforrt, egyébről sem lehetett hallani, csak a Smittál lányok kalandjairól. Egyesek suttoztak, mások harsányan átkiáltottak az utca másik oldalára. Sarkokon és tereken kisebb csoportosulások alakultak ki, a boltokban megálltak a sorok, autók ütköztek össze, és kutyák tették váratlan tiszteletüket az oszlopoknál.

Pierre-Auguste Renoir: Két olvasó kislány a kertben, wikimedia commons

A Smittál lányok mindebből semmit sem vettek észre. Vagy legalábbis nem mutatták. Igaz, Smittálné naponta elrejtette az újságokat, hol a szemetesbe dobta, hol elvitte magával, és az utcán konténerbe süllyesztette, hol apró cafatokra tépte, és megpróbálta lehúzni a vécén. Az emberek pedig, tapintatból vagy ravaszságból, úgy viselkedtek a Smittál lányokkal, mint korábban. Mosolyogtak rájuk, érdeklődtek hogylétük után, megdicsérték öltözködésüket és ízlésesen szerény sminkjüket, szép napot kívántak nekik. Utána persze összehúzták a szemüket vagy összekacsintottak, az intelligensebb hivatalnokok olykor köptek is egyet. Az újságárusok forgalma föllendült, viszont ebben az évben riasztóan emelkedett a húsos cicege ára, már ha egyáltalán hozzá lehetett jutni. Talán a juhokkal volt gond vagy a juhászokkal, ha egyáltalán léteztek még ilyenek. De lehet, hogy a juhtúró előállítására ütközött nehézségbe. A vélemények megoszlottak. Talán elfelejtették, hogyan kell sztrapacska készíteni – elvégre mindenkit csak a Smittálok érdekeltek. Azért volt, aki a hússokra panaszkodott. Mások a kemencékre. Általános meggyőződés lett, hogy a cicegét kemencében kell csinálni. A városka megoszlott cicege-hívőkre és Smittál-hívőkre. Az előbbiek mindenért a Smittál lányokat okolták, mert bizonyára szemmel – azzal a kancsallal – verték a cicegét, az utóbbiak úgy vélekedtek, az egész cicege-hadművelet csak álca, hogy a Smittál lányokról elterelődjön a figyelem.

mindig is kémek voltak

Közben a különös emberke eltűnt a különös autójával. A hírlapok rákaptak a cicegés hírekre. A Smittál lányok mintha kiestek volna a kegyükből, róluk se hallani, velük se beszélni, őket látni sem lehetett. Régi és nagy tudású polgáremberek és asszonyaik azt tippelték, hogy a Smittál lányok úgy tűntek el, hogy az már dél-amerikai emigráció. Zsurnaliszta és színházi körök a kis köpcöst és autóját emlegették, hogy mennyire egybeesik minden. A Smittál lányok férjhez mentek a kis élesbajszúhoz. Mostantól Párizsban esznek tengeri halat spenóttal,

függönyözetlen ablakok mögött szeretkeznek, és félrenéznek, ha valaki fölemlegeti a húsos cicegét. Politikai körökben úgy tartották, hogy a Smittál lányok mindig is kémek voltak – nézzük csak meg a kancsi szemüket –, a kis köpcös pedig, a különös négykerekű autójával, Mao Ce Tung leszármazottja, aki nősülési szándéka mellett, vagy annak ellenére, még a helyi főszakáccsal is összeszövetkezett.

Pierre-Auguste Renoir: Két lány a zongoránál, wikimedia commons

Nem születtek krónikák, nem maradt nyoma az egy, két, három Smittál lánynak, többé a különös autó sem pöfögött célzásokat, sem önmagára, sem senkire. Lassan mindenki napirendre tért. Csak néha emlegették a rendes, becsületes Smittál emlékét, amit bearanyozni, és nem befeketíteni kellett volna a lányainak. Csak néha töröltek ki egy-egy könnycseppet piacképes asszonyok a tejes-sajtos-túrós pult előtt, lesütve szemüket, amelyek a legkevésbé sem voltak kancsalok, féltőn kinyitva és bezárva pénztárcáikat, hogy aztán megnyugtatóan elveszenek a puha és meleg zsebekben.

Ha kérdezték, Smittálné a hentesüzletben gondosan megtörülte a kését, széttárta a karját, és sejtelmesen mosolygott.